

## Πως εξαφανίζονται ο διάβολος, το κακό και η αμαρτία

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)



**«Όταν έρθει μέσα μας ο Χριστός, τότε ζούμε μόνο το καλό, την αγάπη για όλο τον κόσμο. Το κακό, η αμαρτία, το μίσος εξαφανίζονται μόνα τους, δεν μπορούν, δεν έχουν θέση, να μείνουν.**

Στην ψυχή, που όλος ο χώρος της είναι κατειλημμένος από το Χριστό, δεν μπορεί να μπει και να κατοικήσει ο διάβολος, όσο κι αν προσπαθήσει, διότι δεν χωράει, δεν υπάρχει κενή θέση γι' αυτόν» (όσιος Πορφύριος καυσοκαλυβίτης).



Ο άγιος Πορφύριος εκφράζει με τον δικό του τρόπο τη βασική μέθοδο της πνευματικής ζωής, την οποία έχει υποδείξει ο ίδιος ο Θεός μας ήδη από την Παλαιά Διαθήκη, πολύ περισσότερο στην Καινή Διαθήκη. Τι δηλαδή; Ότι η πορεία του ανθρώπου στον κόσμο τούτο δεν πάει... ανάποδα! Ο άνθρωπος κλήθηκε και καλείται πάντοτε να πορεύεται προς τα εμπρός, δηλαδή προς εκεί που είναι Εκείνος, ο Θεός του. «Να αγαπήσεις Κύριον τον Θεό σου με όλη την ψυχή σου, με όλη την καρδιά σου, με όλη τη διάνοιά σου, με όλη τη δύναμή σου και τον συνάνθρωπό σου σαν τον εαυτό σου». Ό,τι αρνητική προτροπή υπάρχει έρχεται δευτερογενώς, ως διαγραφή από την κανονική και ομαλή πορεία. Ο Κύριος στην επί γης παρουσία Του διαρκώς τούτο επαναλάμβανε: να αγαπάμε και να ζούμε όπως Εκείνος, έχοντας προσηλωμένα τα μάτια της ψυχής μας στην παρουσία του Θεού με τον δικό Του τρόπο: τον απόλυτα θυσιαστικό προς χάρη των άλλων. «Αυτή είναι η εντολή μου, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, όπως εγώ σας αγάπησα». Το ίδιο έκαναν και κήρυσσαν και οι μαθητές Του, οι άγιοι απόστολοι. Ο απόστολος Παύλος μάλιστα ήταν εκείνος που κατεξοχήν με μία μικρή ρήση εξέφρασε τη μέθοδο αυτή: «νίκα εν τω αγαθώ το κακόν», να νικάς το κακό με το καλό. Δεν υπάρχει πιο σύντομος και ανώδυνος τρόπος υπέρβασης του κακού από τη στροφή του ανθρώπου, με τη βοήθεια πάντοτε του Θεού, στο αγαθό. Ο ίδιος απόστολος αναφερόμενος στον Ιησού Χριστό διατύπωσε με μεγαλειώδη τρόπο την αλήθεια αυτή. «Στον Χριστό», έγραψε, «υπήρχε πάντοτε το ναι στο θέλημα του Θεού Πατέρα. Ο Χριστός δεν ήταν ναι και όχι, πάντοτε το ναι ως αδιάκοπη υπακοή στον Θεό Πατέρα υπήρχε σ' Αυτόν». Αταλάντευτη προσήλωση στον Πατέρα λοιπόν,

απόλυτη υπακοή μέχρι θανάτου σ' Αυτόν, καμία επιφύλαξη ή διχασμός, όπως το λέει κατεξοχήν στην προς Φιλιππησίους επιστολή του: «ο Χριστός ως ο αληθινός Θεός ταπείνωσε τον εαυτό Του και έγινε άνθρωπος. Κι έγινε υπάκουος στον Θεό Πατέρα μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρικού».

Όλα τα ανθρώπινα προβλήματά μας, ιδίως εκείνα που σχετίζονται με τη διαχείριση της ίδιας της ύπαρξής μας – από αυτά μάλιστα πηγάζουν και όλα τα άλλα! – οφείλονται ακριβώς στο γεγονός αυτό: δεν έχουμε μάθει τη μέθοδο αυτή ή τη λησμονούμε, με αποτέλεσμα η δική μας πορεία να κινείται με βάση τις αμαρτωλές κλίσεις της καρδιάς μας και τις πονηρές υποβολές του διαβόλου. Πού οδηγεί αυτό όμως; Σε μία μόνιμη σύγχυση, σε μία ζάλη πνευματική, σε διαρκείς πτώσεις, σαν εκείνον τον άνθρωπο που πηγαίνοντας να κάνει ένα βήμα μπρος την ίδια στιγμή γυρίζει προς τα πίσω ή σαν το όχημα που παίρνει... ανάποδες στροφές! Πρόκειται για τον ορισμό της ταλαιπωρίας και της πνευματικής κακομοιριάς, μία κόλαση ήδη από τη ζωή αυτή, κατά το πρότυπο εκείνου που χαίρεται για την κατάντια αυτή, γιατί αυτή είναι η ζωή του: του πονηρού διαβόλου.

Κι όμως τα πράγματα για τον χριστιανό είναι απλά, μολονότι απαιτείται τουλάχιστον στην αρχή άσκηση μικρής βίας απέναντι στον εαυτό του. Να δίνουμε ώθηση στην καρδιά και την ψυχή μας να απεμπλεκόμαστε από τις εμπαιξίες προσκολληθείς μας διά της στροφής προς το αγαθό, προς το θέλημα του Θεού δηλαδή, μονίμως και αδιάκοπα προς την αγάπη. Η βοήθεια του Θεού είναι δεδομένη στην περίπτωση αυτή, γιατί ήδη Εκείνος είναι «εγκατεστημένος» μέσα μας από την ώρα του αγίου βαπτίσματός μας. Είμαστε μέλη Χριστού και το μόνο που περιμένει είναι και το δικό μας ναι στο άγιο θέλημά Του, ώστε να επέλθει η «έκρηξη» της παρουσίας Του – το μικρό μας ναι θα το μεγιστοποιήσει και θα του δώσει άπειρες διαστάσεις. Ό,τι έχει υποσχεθεί ο Κύριος το κρατάει και το προσφέρει, γιατί είναι η Αλήθεια και είναι η Αγάπη. Λοιπόν, στρεφόμαστε εφόσον πιστεύουμε σ' Εκείνον στην εντολή Του, προσπαθούμε με τη δύναμή Του να αγαπάμε, οπότε γεμίζουμε πράγματι με την παρουσία Του, με το φως Του, και το όποιο σκοτάδι του διαβόλου και των παθών μας εξαφανίζεται – δεν υπάρχει χώρος γι' αυτό. Ο μέγας καθηγητής άγιος Πορφύριος μιλάει, όπως πάντοτε, από την προσωπική εμπειρία του, η οποία για τον καλοδιάθετο χριστιανό μπορεί να γίνει και δική του εμπειρία.

[pgdorbas.blogspot.com](http://pgdorbas.blogspot.com)

<https://bit.ly/3dWQqNV>